

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrsko slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

CENA NOVIN JE :

Za domače, če jih več	Za amerikkance, če jih več
vküp hodi 2 K.	vküp hodi 4 K 20 f.
če samo edne 3 K.	če samo edne 5 K 40 f.

Cena vsakoga falata doma je 4 filere; v Ameriki 10 filerov.

Dobijo se
v Čerensovcih pri **KLEKL**
JOŽEFI plebanoši v pokoji.
Cserföld, Zalamegye.

Na té naslov se naj pošilajo: naročnina, glási i dári za Novine. Vsak pa naj podpiše svoje imé, ki kaj novinar naznánja.

Nedela po risálih sédma.

„Varte se od krivih prorokov.“
(Mát. VII. 15.)

Krivi prorokov se moremo varvati, pravi g. Jezuš. Krivi so pa tisti, ki so ne pravi. Na zvénuj gledoč so krivi právim ednáki. Žmetno se ločijo. Oblečeni so ednako. Ovčene vune májo, to je krotki se kažejo. V srci pa so zgačljivi vucjé. Loviti i raztrgati ščejo svojih bližnjih dúšo, naj samo svoj žep morejo dopuniti, naj samo oni morejo vživati. Ali po sádi, po njihovom deli je spoznamo.

Odzdaleč se trnje i trsje, ščetálje i fige ne ločijo. Ali če sad pógledneš, kak veliki razloček včas nastopi. Tak so ločeni pravi i krivi proroki túdi. Opravo spodobno nosijo, ime njim je častitlivo, ali djanje, sad — to je različno, tú se ločijo. Eden je celi Kristuš, drugi samo tenja njegova eden vse drži i vči, kak Kristuš, te drugi si pa zbira v njegovih návukah i kaj njemi vgája, zdrži, kaj pa se njemi zmetno zdi, odstráni.

Pa krivi prorok je lahko vsaki človek. Dobro poznamo prepoved: Ne praznúj, to je nečistosti ne vganjaj, ti pa praviš — to je ne greh. Krivoverec si, ki to gučiš — vero máš razvúzdancov. — Ne idem k spovedi, kaj je popi briga za moje grehe — pa jih niti nemam — glejte, to je drugi krivovernik, ki tak guči. Sveto pismo pravi: Či právimo da nemamo greha, sami sebe zapelamo i praviče ne v nás (I. Jan. I. 8.) Vera pijancov, tolvajov je to ki neščejo svojih strásti ostaviti, kvara povrnoti, zato pa gučijo, da ne-

majo greha. — Te tretji pa pravi, ka ne trebe v cerkev iti, Bog ja praj vsepovsod, doma ga túdi vidi. Glejte, té vam glási vero manjákov. Pa na jezero so takši krivi proroki. Ki je poslušá, pogúbi se. Ki je zavrze, reši svojo dúšo.

Iz njihovoga sada jih spoznate. Če živéjo. čisto, trezno, držijo Bože i mátereckrvi zapovedi — dobri proroki so, poslušajte jih. Če pa samo gučijo, právde Bože pa ne zdržijo, ne bogajte jih, ne hodite za njimi, ne gledajte njihovoga lepoga obleča, ne bogatoga stana, ne vučenosti, ne lúdnosti, ne prikúpnoga obráza — vkraj od njih! Zamerite se raj vsakomi, ešče nájbližánjemi rodi, od Kristušove pravice pa ne odstopite. Ednok samo živéte! Dúšo si rešite!

Na tom sveti slabo i dobro drevo vküp rasté. Ali to dobro se obdrži na duže, naj sad rodi, to slabo se pa poseka za ogenj. Tak je i z pravimi i lážiproroki. Na tom sveti vküp rastéjo, pride pa jesén, kda se pokaže, kakši sad šteri rodi, to je pride smrtna vúra. Pri toj šteri ne pokaže takšega sada, šteri bi vreden bio za nebeski stol, se vrže na ogenj nevgaslív. Naj gori i segreva sébé i druge, ki je ráj meo telo i vino, poštenjé lúdi, kak Kristušovo pravdo, njegovo zavrženost.

Jezuš je pravo v denešnjem evangeliji, ka je ne zadosta praviti: Gospód, Gospód . . . to ešče ne zveliča človeka. Samo vervati v Kristúša, nikoga v nebo ne pripela. Volo oče nebeskoga moremo spuniti pravi on. Kaj je pa tá vola? „To je pa Boža vola,

vase posvečenjé“. (I. Tes. IV. 3.) To je, ki všaki den bolši ne postanjúje, ne spuni Jezušove zapovedi. naj zato ne čaka mesta v nébi. — Če bi se človek tak lahko zveličao, ka bi samo vervao, dobro bi njemi pa ne trebelo delati, te bi se od vragov ne ločo, ki verjejo ali trepečejo. „Vrazjé verjejo i trepečejo.“ (Jak. II. 19.)

Jezuš, kda je začeo glasiti evangelij, je ne samo to pravo, „sinek hči, vúpaj se“, nego to túdi „nasledúj mené.“ V čem bi ga pa nasledúvali? „Ki je okolhodo dobrodelajoč i ozdrávlajoč“ (Dj. Ap. X. 38). V tom. V dobrom deli smo ga dužni nasledúvati.

Krščanski navuk.

Kak dugo šmo dužni očo i mater poštvúvati i lúbiti? Do svoje smrti.

Kak je pa poštvújemo po njihovoj smrti? Če se jih pobožno i pošteno spominjamo i se trúdimo, naj se njim dúša čem hitrej preseli z vic v nebésa.

Kajpa če so nam vse zapravili i nikaj ne neháli? Te túdi. Te nájdragši kinč, svoj žitek od njih mámo. Sveto pismo pravi: „Z celoga srca poštvúj očo svojega ino se ne spozábi z bolezní svoje matere. Premisli si, ka bi se brezi njih ne bio narodo, ino čini dobro ž njimi, kak oni z tebov“. (Sir. VII. 29—30.) Kaj je najvejša žalost za staríše? Če dete grešno žive.

Zvedijo pokojni staríše túdi, če njim deca na sveti spačlivo žive? Če so v nebi, v Bogi vidiyo spadáje svoje decé, če so pa v purgatoriumi, duže trpijo tú zavolo slabe svoje decé, štera dober deo njihov rada vživa, njim pa pomagati nešče pa túdi ne more zavolo svoje grešnosti.

Srbska zarota.

Sodnija v Sarajevi je preiskávo dokončala. Teliko se je zvedilo, da celo delo popolnoma čisto stoji pred njov. Srbski dijáki so po celoj Europi združeni v društvo *Omladina*, šteroga namen je bio veliko Srbijo napraviti. Znalo je zato dosta dijákov, ka namenijo trononaslednika moriti. Zarotnikov, ki so neposredno krivci je 20. Osemnajset jih je vlovleni, dvá menjkata, Bukovac Gjulaga i Mechmedbašič Mohamed. Té zadnji je türk i je brščas odskočo v Črnogoro.

* * *

Princip i Čabrinovič sta spoznala, da je celo delo politiška zarota i njidva sta samo doprinesla posel zarote. Principa, kda so ga lovili, so močno na glávi ranili. Že se za bojati bilo, da v ranah vmerjé i svojo skrovnost v grob odnesé. Ali zdravniki so ga rešili. Julija 2-ga je bio fotografiran z Čabrinovičem v vozi i izpitan. Dokeč so ednoga doljemáli, so drugoga spitávali. Čabrinovič je bole odkrito spoznavao, kak Princip.

Šest bomb, teliko revolv i ciankalija (čemér) šest porcij njima je dao v Belgradi Cigo ali Ciganjevič pa peneze. Čemér njima je zato dao, kabi ga notrivželi i vkraj bili, ki bi zaroto doprinesli, naj svet od njih nikaj ne bi zvedo. Ž njima je bio v Belgradi túdi Grabes. Bombe so si na črvo gor zvezali i tak pelali domo v Bosnijo, kde so mogli na svojo stran dobiti ednoga katoličanca

i ednoga türka. To pa zato, naj svet vidi, da so ne samo srbi, nego i drugi narodi nezadovolni z austrija-vogrskim vládanjom v Bosni. I res, kda so ti trijé domo prišli, so v svojo zaroto dobili *Krajnčević Ivo*-ja hrvata, sinü vpokojlnoga žandarskoga strážameštra i *Mechmedbašič Mohameda* türskoga stolára.

Princip je 3 jezero koron dobo v Belgradi, kaj je pa svojima pajdášoma ne ovado. Rad je pa plačúvao svojim prijátelom večérje i pošojúvao peneze.

Bombe so skrili večih mestah. *Moriti so pa ščeli trononaslednike pri Tračin-i*, kde je brežna vaja bila za vojsko. Zato so bombe nesli v bližno mesto *Hadžiči*. Ali, da je straža premočna bila, ne so mogli do trononaslednika priti. Zatém so si dogučali, ka v Sarajevi doprinesejo moritev. Dogučali so si, ka do šteroga prle pride trononaslednik, tisti more bombo prvič lüčiti. Razdelili so se pa etak: *Ilić* bo stao pri Marivehofi poleg vojáskoga tabora, *Čabrinovič* pri Čumuria mosti, *Princip* pri Franc Jožefovov ulici na nabrežji Appel, *Grabes* pri varaškoj hiši, *Popović* pri konaki, *Čubrilović* pa pri Bistrik kolodvori.

Čabrinovič je prvo bombo vrgeo, samo da je ne znao, kak si more ž njov djáti, se zosagao, kda se je vužgala i jo prle lüčo, kak bi jo smeo. Zavado je toti trononaslednika v hrbet, ali bomba se je samo za ništerni hip razpočila. Osemkrát bi mogo bombo v

roki okolpognati i samo te lüčiti — i da je to ne včino, zato se je ona sledkar razpočila i za škodila Merizzi polkovniki.

Te drugi je bio *Graves*, ki bi pri varaškoj hiši mogo bombo lüčiti. Ali začo je trepetati i ne je meo srčnosti hüdobije doprinesiti.

Doprineso jo je te tretji *Princip* z revolvov. Ovi trijé so tak že brez skrbi bili.

Horvát *Krančević* i türk *Mechmedbašič* sta se ne na to podala, da bi morila, ali krivca sta, da sta znala za to i pomagala k tomi.

* * *

Preiskávajo túdi v Beči i Berolini. V obema mestoma so pri jéli več dijakov, ništere pa stivali z Berolina. Dognáno je, ka so ništeri srbski dijáki v Berolini znali naprej za zároto proti trononasledniki i ka so zmérom v zvézi bili z *Omladina* belgradskov družbov kak i z srbskimi družbami v Beči, Zagrebi, Leipzigi i Müncheni.

Prijéli so v Beči túdi *Košák* Jožefa vseucelišćnoga dijaka z Ljubljane, ki je praj jako blizo stao k velesrbskim idejam i po celom Krajnskom srednješolee vodo. Večkrat smo že slišali, ka med austrijskimi slovinci ništeri liberalci z srbi držijo, njihovo krivo vero slavijo — njihove, politišne namene služijo — zdaj znám to túdi na svetlo pride.

* * *

Streznola ga je.

Narodna.

Ednok je bio eden kmet, pa je živo jako zapravlasto. Nej je mino den, ka on nebi bio v krémi. Zato bi pa imanje, ka so njemi starišje nehali, pa ka je po ženi dobo, skoro vse zapravo, či si žena ne bi znala z svojov modrov pametjov pomagati.

Večer je te kmet navadno právo ženi, ka de šo v krémo na kratek pogovor, pa je te tam ostao dostakrat do zajtra.

Žena je to dugo mirovno prenašala, pa si je mislila, ka se mož pobolša. Gda je pa vidla, ka zaman čaka na to pobolšanje, je ednok začnola praviti moževi:

— Lübi moj mož, či de to duže tak trpelo, ka boš ti telko v krémo zahajao, te do najna deca sirote, pa miđva ž njimi vred!

Mož je nato nikaj nej odgovoro, žena njemi je pa šče pravila:

— Či tak, ka ti toga ne moreš tá nehati, te jaz túdi začnem tak delati, ka hitrej do kraja prideva.

Mož njoj je pa zdaj etak pravo:

— Lüba moja žena, samo ostani ti doma! Vej so ženske nej zato, ka bi po noči hodile.

Zatem je mož li duže zahajao v krémo, kak je prle navaden bio.

Eden večer, gda je mož páli odišeo v krémo na kratek pogovor, si je žena etak mislita: Jaz bom túdi šla za njim v krémo,

pa bom si pogovarjala s krémaricov, či de si on pogovarjao s krémarom.

To je túdi včinita.

Tak sta našiva, gospodar pa gospodarica eden den oba v krémi bila. Tam so si dugo pogovarjali, gda so se pa že navolili pogovarjati, so se hapili piti pa jesti. Žena, kakje svojega moža vidla, tak je túdi ona začnola delati. Gda je vidla, ka mož dá liter vina na stol primesti, te je ona túdi dala. Kakše jestvine je vidla, ka je mož jo, takše si je zapovedala ona túdi. Prišli so moževovi prijateli, ž šterimi je večkrat na kratkom pogovori bio, pa njim je dao piti. Žena je pa z drugim nej mela, pa sta si z krémaricov mitma davali kupice. Tak je prišla pomali deseta vóra, za desetov edenajseta, za edenajsetov pa dvanajseta. Nasi pivci so pa šče itak vkúp bili na kratkom pogovori.

Te je žena pravila moževi:

— Dragi moj mož, čas de nama že znankar iti domo!

Mož nato:

— Vej va zdaj šla, pa vütro, gda bom jaz sam, mo si dale pogevarjali.

Na drugi večer je mož pali odišeo v krémo. Žena je pa nej zamüjena bila, pa gda je svoje kühinjinsko delo opravila, je túdi odišla za njim. Kak je mož tam začinjao, tak je ona ponavljala vsa njegova dela.

Pá so se včakali dvanajsete vöre, pa je žena pravila moževi:

— Dragi moj mož, hodi, ka va šla domo, vej nama je že čas.

Mož njoj je odgovoro:

— No, hodi, pa drugoč, gda ti ne boš šla z menov, ostanem pá malo duže.

Mož je pa bio jako čedne pa modre glave, zato je tak včino, ka je na drugi den nej čakao večera, liki je zajtra včasi odišeo v krémo. Misló si je, ka žena podnevi ne de šla za njim.

Kak je žena zapazila, ka mož namenjave, je vse svoje pa túdi moževovo delo povrgla, pa hajdi za njim v krémo. Tam je že njega veseloga pri kupici najšla. Gučali so si malo, samo pili so bole.

Te žena pravi moževi:

— Dragi moj mož, ti meni doma vseli praviš, ka ideš na kratek pogovor, ka si doma ne veš kaj začeti; zdaj že znam, ka ti ne hodiš v krémo zavolo kratkoga pogovora, liki zato, ka bi hitrej najno siromaštvo zapravo.

Mož je nej vüpao, ka njoj nebi ponüdo piti, liki njoj je dao kupico vina, pa je pravo:

— Idi domo, pa moje delo v štali opravi. ka sam je jaz nej!

Žena njemi je pa nato modro odgovorila:

— Ka boš se ti za to brigao?! Vej de to za kratek čas tak drugi meo, pa de te tisti snajžo živino, pa de se njoj skrbo za krmo... Dragi moj mož! Jaz sam ti bila zvesta žena, pa sam ti pri vsakom deli verno pomagala,

Poslala je hčerka pokojnoga tronaslednika vojvodinja zdenka dvema vogrskima dekličkoma, šterive sta jo tolažile v pismi i dve pobožnivi podobi ci njej poslale, sledeče pismo: Gospodičinama Hollinger Joláni i Gizelli v Temesvár-i. József-város. „Iz srca se vama zahvalimo za odkritosrčno sočutje i na podobicama, z šterima sta mi veliko veselje spravile.“ Hohenberg Zdenka.

* * *

Nastopiti nameni naša vlada v Belgradu pri srbskoj vlada, naj pomaga preiskávati to hūdobno zaroto no Srbskom.

Glási.

„Bitje.“ Pod tém naslovom so Novine junija 14-ga prinesle sledéči glás: „Pri Saboli na Bistrici je juniuša 7-ga veliko bitje bilo, ednomi radmožanskomi mašinisti so nogo potrli, drugim pa glavé vse razmesáрили i obleko razcotali.“ — Zvedili smo, ka je to bitje ne pri Saboli, nego v drugom mesti bilo. I kak smo to zvedili, včasi smo prosili Szabó Jožefa. naj ne zameri to pomoto i tudi obečali, da glas popravimo, kda on to želo bo. To njegovo želenje je zdaj prišlo do nás, radi je spunimo.

Veselje i žalost. Naznanili smo nasim lūbim čtevcom, da je na Petrovo v Beltincih frančiškan Baligač Ba-

zato ti pa zdaj pri zapravljanji tudi ščem pomagati.

Zatem znova začnejo piti; žena tudi. Gda je mož dao eden liter vina na stol prnesti, te je žena dala prnesti dva; gda si je mož ednok zapovedao jesti, si je ona dvakrat.

Nato se je mož proti njoj zgledno pa je pravo:

— Ja, draga žena, to znan ne de dobro, ka bi ti več zapravljala, kak jaz.

Žena njemi je pa nato modro odgovorila:

Lūbi moj mož, ne zameri mi! Ešče či bi poleg ženskine postave šlo, bi jaz mogla dvakrat telko zapraviti kak ti, zato ka pregovor tak pravi, ka ženska drži gor tri vogle pri hiži, mož pa samo ednoga. Zdaj si, dragi moj mož, nikaj dosta od toga ne gučiva, samo gledajva, kak najprvle vse zapraviva, ka va hitrej brezi skrbi.

Moževi se je tisti den vino prekopostavilo, pa ga je mantrala velka miseo. Mislo si je: Či de to tak šlo, kak se je žena zdaj hapila, te bova resan hitro na kraji z najnim imanjom.

Prišla je tisti den deseta vōra, pa je ženi nej trbelo moža zvati domo, liki je mož velo njoj:

— Žena, či si spila, te hodi, ka va šla domo.

Žena je z veseljom stanola, je moža prijela za roko, pa sta šla domo. Po poti njemi je pa pravila:

zlij prvo sveto mešo meo. Pri meši je nazoči bila tudi njegovo mati. Zdravja je toti slaboga bila, ali duševnoga veselja tem vekšega. Od velike radosti jo je boži žlak vdaro na večer prve svete meše svojega sina. Več dni je ležala brez zavesti tak i li spala. Sin je pa za njo mesūvao neprenehoma. Dušo je tudi ravno te pustila, kda je sin za njo prikazūvao svete meše daritev. Kak lepa smrt je to. Če drugo nikaj stariš od svojega dūhovnika sina ne bi dobo, kak edno sveto mešo, po jezerokrat njemi je ž njov povrnjen ves trūd i vsi stroški, čeravno je milijone potrošo na njega.

Pokop očé Dolenskoga plebanoša. Klekl Jožefa dolenskoga g. pleb. oča Andráš so vmrli v 77 leti svoje starosti pri sini v Dolencih 8-ga t. m. Sprevod je bio 10-ga. Oprávlali so ga Kocjan Štefan pleb. iz Števanovec. Mrtvo telo so po vláki v rojstni kraj na Krajno spravili, štero je sprévájao sin dūhovnik i rodbina. Zadnji blagoslov i pokop se je vršo na Krajuškom pokopališči, šteroga je opravo z g. Kocjanom domači g. plebanoš Vadovič Rudolf. Mirno naj počiva pokojni na svojoj lastnoj njivi. Njegovo dušo zročimo v smileno Srce Jezušovo. Ostalim pa naj vtiša hol i zálošt naše iskreno sočutje i goréče molitvi za pokojnoga.

Smrt. Na Krajni je mrla ml. Klekl Andráša žena po porodi. Malo predtem je veselo bila nazoči pri sloves-

— Viš, lūbi moj mož, jaz sam nej tak, kak ti, ka bi me z molbov trbelo domo spravlati, liki idem domo s krēme na prvo reč.

Na drugi den je žena čakala moža, či bi pali meo volo oditi v krēmo. On bi šo, samo ka se je bojao, či bi žena pali za njim šla. Zato je pa on šo v štaló, žena pa v kühinjo, pa gda sta zajtrašnje kmetsko delo doma opravila, je on šo na njive.

Prišlo je pomali poldne, pa je mož prišeo ž njiv domo. Bio je lačen pa žeden pa je pitao ženo:

— Dragá žena, ali maš kaj jesti?

Žena je odgovorila:

— Mam zadosta, zato ka sam zdaj mela čas pripraviti.

Zatem je prišeo večer. Žena je zdaj čakala, či bi mož pá šo v krēmo, pa ga je zvala:

— Hodi, dragi moj, jaz sam žedna, ka va šla v krēmo na kratek pogovor.

Mož je nato odgovoro:

— Zdaj ne va šla, vej drugoč.

Na drugi den je mož znovič šo redno na delo, žena je pa tudi svoje delo doma verno opravljala. Gda je nastao večer, je žena pali zvala moža:

— Dragi moj mož, vej pa hodi, ka va šla malo v krēmo na kratek pogovor! Že si tak dugo nej hodo, si nikaj pogovarjat z ovimi drugimi!

Mož njoj je pa páli pravo:

nih oblūbah svoje hčere, vsmílene sestree v Beči. Ostavila je sedmero decé. Marija naj čuva celo to žalostno družino.

Zahvalnost. Iz Macul, iz Jūžne Amerike ljudovlade Chile se nam z celim srcom zahvali predstojnistvo tamošnjega salezijanskoga zavoda za tisti lepi dar, ki smo ga nabrali na potne potroše Berden Franca, našega slovenskoga rojaka. Z ednim nam tudi naznanjajo, ka vsaki den molijo za nas, svoje dobrotnike.

Zeleznica med Lendavov i Radgonov se lehkaj le napravi. Pogučávanje na té namen se je preminole dni vršilo med Barthalos Števanom, pestinskim odvetnikom i Gr. Batthiany Žigmondom. Če je ne bi mogli do Lendave spraviti, te bo samo od Sobote do Radgone. Zdaj je te réd na štajarcih kaj bodo k tomi pravili.

Svája je nastanola julija 6-ga na G. Bistričkom brodi med melinčari i čerensovčari zatoga volo, ka so melinčka kola pred čerensovčare silila. Eden melinčar je Halász Ivani ešče rokáv razčesno, kda se je té držao stáre navade i prle šteo na brod iti zato ka je prle k njem prišeo. Melinčare je pa zagovarjao župan i dvá poglavára. Na slednje so se že v Mūro šтели notrimetati. Z bitjom so razišli. — Bitja ne odobrávamo pri nikom. Če ne ga reda, naj se neréd delajoči jávi oblásti. To je ta pravilna pot, ne pa bitje.

— E, draga žena, zdaj ne va šla, zato ka si ne vem kaj pogovarjati z drugimi; zdaj sam močno zdelani, pa bom šo spat.

Tak je preteklo par tjednov, pa je moževi nej trbelo več kratkoga pogovora v krēmi.

Gda je pa že preteklo mesec dni, njemi je pravila žena:

— Lūbi moi mož, zakaj pa zdaj več ne hodiš v krēmo na kratek pogovor?

Mož se je nato nasmejao pa je pravo ženi:

— To mam tebi zahvaliti! Či ti ne bi za menov šla, bi jaz ešče i zdaj zahajao v krēmo pa zapravlo imanje.

Žena nato:

— Viš, dragi mož, da bi jaz prle tak začnola, kak sam zdaj, bi nama pol imanja več ostalo, zato ka kelko prle bi jaz za tebov začnola hoditi, telko bi ti prle henjao zapravlanjom.

Zatem sta oba, mož pa žene, začnola skrbno gospodariti, pa sta si za nekolko let nazaj spravila precej lepo bogastvo. Mož se je zevsema strezno, pa je več nej hodo v krēmo „na kratek pogovor.“ Samo časi-časi, gda je že jako potreben bio, ka se je pa vsako leto samo po dvakrat zgodilo, je šo v krēmo, pa je tudi te nej šo sám, liki je šla žena vseli ž njim.

Zapisao: Š. K.

Vtopila se je v Mačkovcih Beznéc Francika poltri leta stara deklička v mlaki. Zavolo nepazljivosti prido stariš je pred sodnijo.

Zagiftala se je v Tūrnišči Gašparič Andráša učitelja svákinja. Ne znati, je sama rada včínila. ali se po nesreči zgodilo. Edno je istina, da je čemér kokain prišeo v njemi želodec, šteri njoj je takše bolečine napravo, ka je tulila i travo grizla. Štirje zdravniki so njoj prišli na pomoč i rešili so jo. Že je zdrava na svoj dom odpotúvala.

Povodni so v našem kráji. Múra, Raba, Krčica so svoja jedra prestopile. Trávniki so v večih mestah pod vodov.

Mokra žetva je letos. Snopje rasté, ali se klije, kak dolinci právijó. Tem bole pa rasté zato kukorica. Čerensovski kmečki izrek naime právi: kda se kopjé klíjé, se kukorica smejé.

Sedem misijonarov so pojeli. Z Sidneja pišejo. ka so na Novih Hebriđih divjacje pojeli več domačih kršćanskih misijonarov. Meseca marca je šlo devet misijonarov na otok Malekula z namenom, ka bi tam predgali. Gda so prišli v eno ves, so divjacje obkolili sedem misijonarov, so je vmorili pa pojeli. Eden je vujšeo. Devetoga so pa privezali k drevi, ka bi ga sledkar jeli.

Strela vmorila človeka. V Cerovci sta v ednoj zidanoj hiži sedela Jožef Rajer pa Alojzij Slekovec med nevihtov, štera je divjala, pri ednom stoli prijúžini pa sta jela oba z edne sklede. Naednok je samo strela vdarila v hižo. Slekovec je postao bleđi, je gor stano, roke vteguvao pa trepeto; Rajer ga je pitao: „Lujz. ka ti pa je?“ „Treščilo je.“ Rajer nato: „Žnam, ka je treščilo.“ Zatem je komaj zgrabo Slekovca, ka je nej tá spadno, pa ga je posado na klop, gde je pústo dúšo. Slekovec je prle škropio gorice. Strela je sprehodila celo hrambo, pa je nej vužgala nikaj.

Zavolo prevelkoga veselja je odnorela. V Pöstyéni na Vogrskom je mro bogat kmet Hodina. V oporoki je zapústo svojoj skrmlenki 130.000 koron premoženja. Deklina se tomi dari tak razveselila, ka se njoj je zmesala pamet, pa so jo mogli odpelati v norišnico.

Nevidliva zračna ladja. Nekši Knobel je iznajšeo zrakoladjo s takšimi perotmi, štere so napravlene z takše snovi, ka jih v višini jezero metrov nemre opaziti. Ta zrakoladja de potakšem jako pripravna za vojačke namene.

Ziva zgorela. Ženske majo navađo, ka gda štera dugo nemre ognja

napraviti, vzeme kanto s petrolom pa ga vlije na drva, ka bi se tak raj vužgala. To je jako nevarno delo, zato ka či plamen vtegne segnoti do kante, polom se ves petrol kak blisk vužge, pa ka se v bližini nahaja, je naednok vse v ognji. Že dosta žensek je zgúbilo na te način življenje, zato pa mremo paziti, ka se ognemo takšoj nesreči. Tūdi té dneve je edna 23 let stara dekla na Kranjskom vlevala petrol na ogenj, pa je bila tak neprevidna, ka njoj je plamen do kante segno pa je petrol vužgao. Naednok je bila ta nesrečna dekla vsa v ognji, pa je po celom životi dobila takše opekline, ka je naskori mogla mreti.

Strašna nesreča. Na Toplirebri so meli zadnjo nedelo velki viher. Koli 11. vöre, ravno gda so šli lūdje od meše, se je spústo dež. Več dečkov je šlo vedrit pod eden jalič poleg poti. Naednok pa strašno zgrmi, pa je strela vdarila ravno v te jelič, pa je dečke vse razlúčala. Več jih je bilo omamlenih pa spraskanih, trije med njimi so pa bili mrtvi. Eden, po imeni Mauser, je bio ves žežgani pa je vsa obleka zgorela na njem. Te mladenec je ravno bio v zaročkaj pa bi prišestno nedelo meo pelati svojo izvoljenko pred oltar, zdaj je pa bleđa smrt njega odpelala v hladen grob.

Čüdno tele. Kmeti Sühodolniki v Blatnoj Brezovici je krava skotila tele z dvema glavama. Tele je naravne velikosti. Čüdna je pa glava, štera ma dva gobca. Či tele leži, pa se njemi vlije mleko v desni gobec, priteče mleko pri levom vö. Či pa vlijejo v levi gobec, ide mleko v žalodec.

Dom i svet.

Odposlanstva, štera glase vküppišejo za volitve, so že začnola svoje delo.

Pravdanje bo drágo. To smo že popisali. Nájčednej je zato ne se pravdati. Kak drágo bo právdánje lahko že samo z toga ednaga zroka sodimo, ka na pokojnino (pensio) fiškališov 500 jezér koron dá z pravdenih dohodkov.

Poslaniki ljúdstva-stranke so krepko zagovárjali prosto ljúdstvo pri razprávanji té právde.

Albansko. V žalostnom stališči je novi kral Viljem. Od vseh stránih samo sovražnike má — pomoči nikde. Puntarov je do 10 jezér, on pa nema vojske. Ešče so ga dozđaj verni miriditi, to je katoličanski Albanje ostavili. Vele vlasti njemi bodo zdaj tanáčivale, naj se troni Albanskomi odpove. Zrok nemira je praj to, ka so Albanci dosta penez od njega čakali. Glás je naime

razišo. ka je ladja, na šteroj je prišo puna z zlatom, šteroga ljúdstvo dobi. I dá ga dozđaj še ne dobilo, nezadovolno je i si išče drugoga krála, šteri res prinesé te zaželeni zlát. — Ali tákšega zaman čáka.

Hartwig ruski poslanik v Belgradi je naglo vmro v hiši našega konzula Giessl-a. Toga je pohodo i se ščo pred njim opravičiti, ka je to ne istina, kak da bi on ne zadosta žalúvao nad smrtjov našega trononaslednika i nje-gove žené. Kda je to ščo izjaviti, je naglo vküspadno i taki mro.

Čüdne so bože poti. Pokojni je bio eden ti najvékših podpiráčov srbskih. Narávno je zelo to, da oni ne bi takše grđo hujskanje meli proti nam, če ne bi on za njuvim hrbtom stao. I zdaj? Bog ga je na račun pozvao. Što zná, če je ne to ta prva kaštiga za nedužno smrt našega dobrega Franc Ferdinanda? Mi tak mislimo. Čüdne so bože poti, ali pravične. Kážen za nikoga ne izostáne.

Pošta

Na znanje amerikancom. Ki novite dablate i si stan preminete, to mi včasi naznajte na ednoj dopisnice. Stane vas samo tri cente celo delo. Dozđaj se je naime večkrat pripetilo, ka so novine nazajprišle, zato ka so naslovlénca na stárom mestu več ne najšle. Jaz sem zaman pošto plačúvao, dotični pa nikšega haska ne meo. Prosim vas držite se toga odsehmal, kaj sem više pisao.

Koz. A. Sat. Kniga sv. Alojzija se dobi v Tiskarni sv. Cirila Marburg Steiern.

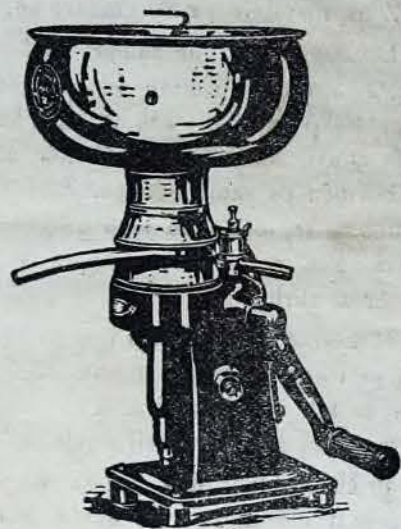
Maček I. Sv. Jürij. 30 K. sem dobo. Z tem so vse novine pláčane. Bog pláti.

Mekiš J. Nus. 30 K. sem dobo. Vse je plačeno do novoga leta. Bog pláti.

V. Golob. Bridgeport. Zadostúje polletna naročnina. Po biblije sem pisao. Opravimo neštero devetdnevnicu za zablodjene. Lourdeski euharistični congress bo vnogo milošć prinašao, vüpjamo se. Zatem pa naj pride ostrejši nastop. Domači naj se obvestijo.

To je tisti stroj

(mašin), z šterim si lahko dosta penez správi ešče tisti kmet, ki samo 2—3 kravi má.

Presvetitve dá

Alfa-Separator R.T.

Budapest, VI., Lomb-utca 11.